

Sygnatura akt VIII Ga 146/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska

Sędziowie: SO Agnieszka Woźniak (spr.)

SR del. Rafał Lila

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2014 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 20 grudnia 2013 roku, sygnatura akt X GC 41/13

I. oddała apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 90 zł (dziewięćdziesięciu złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Agnieszka Woźniak SSO Anna Budzyńska SSR del. Rafał Lila

Sygn. akt VIII Ga 146/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 września 2012 r. M. C. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) S.A. w S. kwoty 14.244,03 zł wraz z odsetkami naliczonymi od dnia 30 kwietnia 2012 r. W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 10 lutego 2012 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do D. S. pojazd marki H., a powstała z tego tytułu szkoda została niezwłocznie zgłoszona ubezpieczycielowi. Poszkodowany zlecił powodowi naprawę uszkodzonego pojazdu, przy czym koszt tej naprawy zamknął się w kwocie 19.051,70 zł. Poszkodowany zawarł z powodem w dniu 10 lutego 2012 r. umowę najmu pojazdu zastępczego na czas konieczny do naprawy samochodu uszkodzonego przy kwocie czynszu 250 zł netto za dobę. Powód wyjaśnił, iż najem pojazdu zastępczego zakończył się w dniu 13 marca 2012 r., a jego koszt wyniósł 8.249,92 zł brutto. W dniu 16 lutego 2012 r. powód zawarł z poszkodowanym umowę cesji wierzytelności, przy czym pozwana została poinformowana przez powoda o powyższym przelewie wraz z wezwaniem do zapłaty z dnia 18 kwietnia 2012 r. Pozwana wypłaciła odszkodowanie za naprawę uszkodzonego pojazdu w kwocie 7.944,36 zł,

a następnie po wezwaniu do zapłaty przez powoda o kolejne 5.113,32 zł. Pozostałej należnej zdaniem powoda kwoty odszkodowania pozwana nie uiściła, w związku z czym powód kwoty tej dochodzi niniejszym pozwem.

W dniu 12 listopada 2012 r. został wydany w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwana złożył sprzeciw, domagając się oddalenia powództwa w całości. W uzasadnieniu pozwana przyznała, iż w dniu 10 lutego 2012 r. doszło do opisanej przez powoda kolizji z udziałem pojazdu marki H., przy czym sprawca kolizji Z. K. w momencie zdarzenia legitymował się umową obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z pozwaną. Na podstawie oględzin pojazdu pozwana sporządziła kalkulację naprawy, zgodnie z którą ustaliła należną powodowi kwotę odszkodowania w wysokości 7.944,36 zł, która została bezzwłocznie wypłacona powodowi. Następnie pozwana zaznaczyła, że na skutek wezwania powoda do zapłaty odszkodowania uzupełniającego w wysokości 11.107,43 zł oraz odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w wysokości 8.249,92 zł wypłaciła powodowi dopłatę do odszkodowania w wysokości 5.133,32 zł (w tym 2.214 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego). Tym samym w ocenie pozwanej wypłacone przez nią odszkodowanie w łącznej wysokości 10.863 zł w całości kompensuje szkodę, jakiej doznał powód w związku z naprawą uszkodzonego pojazdu, natomiast spełnienie żądania powoda doprowadziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia powoda.

W sporządzonej na zlecenie powoda prywatnej kalkulacji naprawy zastosowano rażąco zawyżone stawki za roboczogodzinę prac naprawczych i lakierniczych, odpowiadającym stawkom stosowanym przez autoryzowane stacje obsługi, których to autoryzacji zakład powoda nie posiada oraz zastosowaniu cen części oryginalnych w sytuacji, gdy wystarczające było zastosowanie części alternatywnych. Odnosząc się natomiast do najmu pojazdu zastępczego pozwana stwierdziła, że poszkodowanemu należą się z tego tytułu nie wszelkie koszty poniesione w związku z najmem koszty, lecz tylko te, które wiązały się z okresem, przez który wynajmowanie pojazdu zastępczego było konieczne.

Stawka za dobę najmu pojazdu zastępczego przyjęta przez powoda, tj. 250 zł brutto jest zbyt wygórowana i tym samym wypłacając odszkodowanie zmniejszyła ją do kwoty 184,50 zł brutto.

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt X GC 41/13 zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.224,07 z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1339,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wyrok powyższy Sąd oparł na ustaleniu, że w dniu 10 lutego 2012 r. miała miejsce kolizja drogowa, na skutek której uszkodzeniu uległ należący do poszkodowanego D. S. pojazd marki H. (...) (nr rej. (...)). Sprawca zdarzenia legitymował się umową obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z pozwaną. W związku z powyższym zdarzeniem poszkodowany dokonał w dniu 16 lutego 2012 r. zgłoszenia szkody u pozwanej, która tego samego dnia wszczęła postępowanie likwidacyjne pod numerem (...).

Na skutek uszkodzenia pojazdu, poszkodowany w dniu 10 lutego 2012 r. zlecił powodowi dokonanie jego naprawy. Koszt naprawy wyniósł 19.051,79 zł brutto. Poszkodowany nalegał, aby powód zastosował części oryginalne, gdyż samochód został zakupiony w roku 2005, a kolizja nastąpiła nie z jego winy. W ramach czasu przeznaczonego na naprawę powód dokonał także przeglądu technicznego uszkodzonego pojazdu, co wynikało z tego, iż Policja zatrzymała dowód rejestracyjny pojazdu wskutek jego uszkodzeń. Do czasu naprawy wliczono także okres schnięcia podkładu, tj. 48 godzin oraz okres schnięcia lakieru zewnętrznego – 24 godziny.

W związku z uszkodzeniem pojazdu poszkodowany zawarł w dniu 10 lutego 2012 r. z firmą (...) prowadzoną przez powoda, umowę najmu pojazdu zastępczego marki R. (...). Zgodnie z umową czynsz najmu miał wynieść 250 zł brutto za dobę, natomiast czas trwania umowy został ustalony na od dnia 10 lutego 2012 r. do dnia 29 lutego 2012 r., przy czym w późniejszym okresie umowę przedłużono do dnia 13 marca 2012 r. W przypadku zaś zwrotu przedmiotu najmu po ustalonym terminie najemca zobowiązał się do zapłaty czynszu najmu w kwocie 250 zł netto + 22% podatku VAT za każdą kolejną rozpoczętą dobę najmu.

Samochód zastępczy był wykorzystywany przez poszkodowanego do załatwiania spraw duszpasterskich oraz w celu przemieszczania się, w tym odwiedzania chorych i dojazdów na pogrzeby. Czas trwania najmu pojazdu zastępczego trwał do dnia 13 marca 2012 r., a jego łączny koszt wyniósł 8.249,92 zł brutto.

W dniu 16 lutego 2012 r. poszkodowany zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której powód nabył od poszkodowanego przysługujące mu względem pozwanej roszczenie o odszkodowanie z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu oraz zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego, w związku ze szkodą zarejestrowaną przez pozwaną pod nr (...).

W dniu 12 marca 2012 r. pozwana przyznała powodowi odszkodowanie w łącznej wysokości 7.944,36 zł brutto w oparciu o sporządzony przez siebie kosztorys naprawy wykonany w systemie A..

W dniu 17 kwietnia 2012 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT na kwotę 27.301,71 zł, w tym 19.051,79 zł tytułem naprawy uszkodzonego pojazdu oraz 8.249,92 zł tytułem wypożyczenia pojazdu zastępczego. Termin płatności został wyznaczony na dzień 29 kwietnia 2012 r.

Pismem z dnia 18 kwietnia 2012 r. pełnomocnik powoda niezgadzając się z kalkulacją pozwanej wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 19.357,35 zł, tj. różnicy między wysokością szkody ustaloną przez powoda (w kwocie 27.301,71 zł na podstawie faktury VAT nr (...)) a kwotą wypłaconą przez pozwaną tytułem odszkodowania (w wysokości 7.944,36 zł). jednocześnie wyznaczył termin do zapłaty na dzień 30 kwietnia 2012 r. oraz przesłał w załączeniu umowę przelewu wierzytelności, umowę najmu pojazdu zastępczego, oświadczenie poszkodowanego o wynajęciu pojazdu zastępczego, fakturę VAT nr (...) oraz kalkulację naprawy nr (...).

W odpowiedzi pismem z dnia 2 maja 2012 r. pozwana po zweryfikowaniu dokumentów powoda przyznała powodowi dopłatę do odszkodowania w łącznej wysokości 5.133,32 zł brutto, zaznaczając przy tym, iż przy wypłacie odszkodowania uwzględniono koszty roszczenia z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 2.214 zł brutto.

Koszt naprawy przedmiotowego pojazdu przy użyciu do naprawy części oryginalnych wynosił w lutym 2012 r. 20.317,23 zł. Średnia stawka za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych w okresie powstania szkody wynosiła odpowiednio 105 zł i 115 zł za roboczogodzinę. Czas niezbędny do naprawy pojazdu wynosił natomiast około 17 dni. Średnia stawka dobowego najmu pojazdu zastępczego wynosiła w lutym 2012 r. 194,71 zł netto.

Przystępując do rozważań Sąd wskazał, że powództwo okazało się jedynie częściowo zasadne. Kwestię sporną stanowiło to, czy wypłacona przez pozwaną suma w pełni pokrywa poniesioną przez poszkodowanego szkodę.

Sąd odwołał się do art. 509 k.c. i wskazał, że uprawnienia cesjonariusza są tożsame uprawnieniom cedenta. Z kolei podstawę roszczenia powoda statuuje art. 822 k.c. (w zw. art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Ponadto Sąd odniósł się do podstawowych zasad odpowiedzialności odszkodowawczej, o których mowa w art. 363 § 1 k.c.

Z materiału dowodowego wynika, że przy likwidacji szkody pozwana wyliczyła łączną kwotę odszkodowania na 13.077,62 zł (w tym 10.863,62 zł tytułem naprawy oraz 2.214 za najem pojazdu zastępczego). Powód uzasadniał konieczność poniesienia wyższych kosztów w oparciu o dostarczony przez siebie kosztorys naprawy, wedle którego na doprowadzenie samochodu do stanu sprzed kolizji potrzeba 19.051,79 zł brutto.

Kosztorys sporządzony poza postępowaniem sądowym nawet przez osobę, która ma status biegłego sądowego, stanowi jedynie dokument prywatny. Pozasądowa opinia rzeczoznawcy jako dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń. W związku z powyższym został dopuszczony w sprawie dowód z opinii biegłego sądowego, którego zadaniem było wyliczenie kosztów naprawy samochodu.

Sąd uznał, że opinia biegłego zasługiwała na uwzględnienie, albowiem została przygotowana przez specjalistę z zakresu techniki samochodowej i (...) Stowarzyszenia (...) i Ruchu Drogowego w S. oraz po szczegółowej analizie dostarczonych mu akt sprawy. Nie budzi też wątpliwości metodyka zastosowana przez biegłego, w tym dokonanie kalkulacji naprawy w systemie (...). Biegły w sposób przekonujący uzasadnił swoje stanowisko w oparciu o przedstawione mu akta sprawy oraz wyczerpująco odpowiedział na zadane mu pytanie. Strona pozwana zaniechała ustosunkowania się do opinii biegłego oraz nie stawiała się na rozprawę, w której uczestniczył biegły.

Zgodnie z opinią biegłego koszt naprawy przedmiotowego pojazdu przy użyciu do naprawy części oryginalnych wynosił w lutym 2012 r. 20.317,23 zł. Natomiast średnia stawka za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych w okresie powstania szkody wynosiła odpowiednio 105 zł i 115 zł za roboczogodzinę.

Trzeba tym samym podkreślić, że efekt w postaci naprawienia osiągnięty zostaje wtedy, gdy uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Wedle aktualnego poglądu orzecznictwa zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Wykazanie celowości zastosowania tańszych odpowiedników powinno leżeć w gestii podmiotu wyspecjalizowanego, czyli zakładu ubezpieczeń, co w żadnym razie nie zostało spełnione w toku procesu. Ponadto zdaniem biegłego użycie do naprawy części zamiennych nieoryginalnych – co sugerowała pozwana – wpłynęłoby na obniżenie wartości pojazdu i miałyby charakter doraźny, a okres eksploatacji takich części jest znacznie krótszy od oryginalnych.

Z tych przyczyn Sąd uznał żądanie zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów naprawy za uzasadnione w kwocie ujętej na fakturze w wysokości 19.051,79 zł

Odnosząc się natomiast do kwestii zwrotu kosztów za wynajem pojazdu zastępczego, w ocenie Sądu, nie może budzić wątpliwości, iż w świetle art. 361 k.c. do poniesionej przez poszkodowanego szkody podlegającej naprawie przez pozwaną należy zaliczyć koszty wynajęcia przez niego samochodu zastępczego.

Poszkodowany na co dzień korzystał z samochodu m.in. w związku z działalnością duszpasterską, uzasadnione i celowe było, aby na czas naprawy pojazdu wynajął on samochód zastępczy. W rezultacie kluczowe w niniejszej sprawie było ustalenie ile spośród dni, w których poszkodowany wynajmował samochód zastępczy pozostawało w związku przyczynowym z uszkodzeniem pojazdu powoda i likwidowania związanej z tym szkody.

Zgodnie z opinią biegłego czas niezbędny do naprawy przedmiotowego pojazdu powinien wynieść około 17 dni (2 dni na dokonanie przez pozwaną oględzin i sporządzenie kalkulacji naprawy, 3 dni oczekiwania na dostarczenie materiałów niezbędnych do naprawy, 4 dni na naprawę blacharską, 2 dni na naprawę lakierniczą 1 dzień na wyschnięcie powłoki do uzbrojenia oraz 4 dni wolne od pracy w rozważanym okresie), przy czym średnia stawka dobowego najmu pojazdu zastępczego wynosiła w lutym 2012 r. 194,71 zł netto (co daje ok. 240 zł brutto).

Natomiast w niniejszej sprawie łączny czas przebywania uszkodzonego pojazdu w warsztacie (i tym samym okres wynajęcia pojazdu zastępczego) wyniósł 33 dni. Dlatego też wykazanie długości okresu koniecznego i niezbędnego do wykonania naprawy dłuższego niż wynikałoby to z opinii biegłego należało więc – zgodnie z art. 6 k.c. – do obowiązków powoda. Powód zaś nie wykazał w ocenie Sądu, by okres konieczny i niezbędny do naprawy przekraczał czas wskazany przez biegłego.

Nie powinno tym samym budzić wątpliwości, że okres konieczny i niezbędny do naprawy samochodu nie jest tożsamy z technologicznym czasem naprawy. Technologiczny czas naprawy jest wyliczony w programach kosztorysowych i jest wyliczony teoretycznie, a nie uwzględnia wielu istotnych czynników takich jak dokonanie oględzin, zamówienia i dostarczenia oraz czasu koniecznego na oczekiwanie niezbędnych części zamiennych, czasu schnięcia powłok

lakierniczych, systemu pracy danego warsztatu naprawczego itp. Technologiczny czas naprawy świadczy jednak o zakresie koniecznej naprawy i jej czasochłonności. Pozwala na ustalenie adekwatnego czasu oczekiwania przez klienta zakładu naprawczego na naprawę samochodu.

Z tego względu Sąd przyjął za uzasadniony 17-stodniowy okres najmu pojazdu wskazany w opinii biegłego. Natomiast powód nie zdołał udowodnić precyzyjnie pozostałego okresu najmu jako spowodowanego działaniem ubezpieczyciela czy też okresem niezbędnym na pozyskanie części czy też dokonanie naprawy .

Sąd za uzasadnioną uznał natomiast wysokość stawki za dzień najmu samochodu jaką przyjął wynajmujący, tj. 250 zł brutto, jako że kwota ta jedynie nieznacznie różniła się od średniej stawki za wynajem samochodu tego typu.

Sąd przychylił się do twierdzeń powoda co do uwzględnienia w kwocie odszkodowania podatku VAT.

W rezultacie powództwo zostało uwzględnione jedynie w części, tj. odnoszącej się do pozostałej dochodzonej przez powoda kwoty naprawy oraz jedynie kosztom odpowiadającym 17 dniom wynajęcia przez poszkodowanego pojazdu zastępczego.

Odsetki ustawowe przyznano powódce na podstawie art. 481 k.c.

Konsekwencją rozstrzygnięcia Sądu było obciążenie stron sporu obowiązkiem zwrotu kosztów procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy.

Wyrok powyższy zaskarżył powód w części, tj. w zakresie punktu II co do kwoty 1000 zł należności głównej oraz należnych od niej odsetek, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na bezkrytycznym oparciu się przy ustaleniu za zasadne dwudniowego okresu oczekiwania na naprawę na dowodzie z opinii biegłego, z pominięciem w tej mierze:

a. przyznania przez stronę pozwaną zasadności 6 – dniowego okresu oczekiwania na naprawę oraz zasadności najmu w okresie 10.02.2012 r. – 16.02.2012 r.;

b. dowodów z dokumentów w postaci notatki informacyjnej Komendy Miejskiej Policji w S. z dnia 10.02.2012 roku oraz protokołu zgłoszenia szkody z dnia 16.02.2012 r. wskazujących na uzasadniony 6-dniowy, a nie 2-dniowy okres poprzedzający rozpoczęcie naprawy

- bez należytego uzasadnienia takiego stanu rzeczy i dokonanej przez Sąd oceny.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku we wskazanej części i orzeczenie w tej mierze odmiennie co do istoty sprawy poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda dodatkowo kwoty 1000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 30 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądami obu instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, że Sąd nie uwzględnił w całości roszczenia powoda w zakresie najmu pojazdu zastępczego, uznając, że uzasadniony jest zwrot kosztów za najem za 17 dni, zamiast 33 dni. Sąd czyniąc ustalenia w tym przedmiocie oparł się wyłącznie na dowodzie z opinii biegłego, który uznał, że w zakres tych 17 dni wchodziły 2 dni oczekiwania na kwalifikację uszkodzeń i przystąpienie do naprawy, podczas gdy między stronami nie było sporu co do tego, że czas poprzedzający rozpoczęcie prac wyniósł 6 dni – od dnia 10.02.2012 r. do 16.02.2012 r.

Przede wszystkim okoliczność tę przyznała pozwana, wskazując, że za uzasadniony należało uznać czas od dnia 10.02.2012 r. do dnia sporządzenia protokołu szkody, tj. 16.02.2012 r. dokumenty znajdujące się w aktach sprawy w postaci notatki informacyjnej z K. z dnia 10.02.2012 r. oraz protokołu szkody z dnia 16.02.2012 r.. Tym samym w niniejszej sprawie nie zachodziła konieczność dowodzenia zasadności najmu w okresie poprzedzającym naprawę w

dniach od 10.02 do 16.02.2012 r. W tym zakresie w opinii biegłego za zasadny uznano 15 dniowy okres naprawy. W niezakwestionowanej przez pozwaną opinii okres wykonywania prac wyliczono na 15 dni roboczych (13 dni – 2 dni na stwierdzenie zakresu uszkodzeń + 4 dni wolne od pracy). Za uzasadniony w niniejszej sprawie uznać należało co najmniej 21 dniowy okres najmu.

Skarżący wskazał, że wartość przedmiotu zaskarżenia została zatem wyliczona na 4 dni najmu po 250 zł każdy dzień.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania odwoławczego z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Na etapie postępowania odwoławczego spór sprowadzał się do kwestii uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego. Powód wywodził, że Sąd bezkrytycznie przyjął za biegłym, iż czas konieczny do naprawy pojazdu wynosił 17 dni, w skład których wchodziły jedynie dwa dni oczekiwania na kwalifikację uszkodzeń, podczas gdy między stronami nie było sporu co do tego czasu poprzedzającego rozpoczęcie prac naprawczych wyniósł 6 dni – od dnia 10.02.2012 r. do dnia 16.02.2012 r.

Przed przystąpieniem do szczegółowego rozważania zarzutów podniesionych w apelacji wskazać należy, że podstawę faktyczną orzeczenia Sądu Okręgowego stanowią prawidłowe i rzetelnie poczynione ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, będące efektem wnikliwej i wszechstronnej oceny materiału dowodowego dokonanej przez ten Sąd. Z dowodów zebranych w sprawie niebicie wynika, że doszło do powstania szkody, jak również że szkoda ta była naprawiana przez powoda oraz jakie były koszty naprawy. Prawidłowe są także ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie uzasadnionego czasu naprawy pojazdu, a więc ustalenia ściśle związanego z ustaleniem uzasadnionego czasu trwania najmu pojazdu zastępczego i należnej z tytułu najmu stawki dobowej.

Sąd Rejonowy w sposób rzetelny i wnikliwy ocenił zebrane w sprawie dowody, przekonująco wyjaśniając przyczyny, dla których oparł się na określonych dowodach. Wywody te nie są obarczone żadnymi dyskwalifikującymi wadami logicznymi.

Nie budzi zastrzeżeń ocena prawna powództwa, w tym zwłaszcza zakwalifikowanie roszczenia powoda jako wywiedzonego z umowy ubezpieczenia i umowy cesji.

W rezultacie Sąd Okręgowy nie tylko czyni podstawą własnego orzeczenia ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, ale także w pełni podziela dokonaną przez ten Sąd subsumpcję ustalonych faktów pod obowiązujące normy prawne.

Przedstawione w apelacji zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i dokonania przez Sąd Rejonowy błędnych ustaleń faktycznych sprowadzały się w gruncie rzeczy do podważania przyjętego przez ten Sąd w ślad za biegłym uzasadnionego czasu trwania najmu pojazdu zastępczego, który Sąd określił na 17 dni, z czego 2 dni były przeznaczone na kwalifikację uszkodzeń. W apelacji powód wywodził, że do czasu tego należy doliczyć kolejne 4 dni (na kwalifikację uszkodzeń), gdyż na etapie postępowania przed Sądem I Instancji pozwana nie kwestionowała, że czas potrzebny na taką kwalifikację wynosi 6 dni i uznała oraz wypłaciła powodowi odszkodowanie za czas najmu pojazdu obejmujące min. okres od 10.02. do 16.02.2012 r.

Opisane wyżej zarzuty okazały się nietrafne. Jedynie dla uporządkowania dalszego wywodu należy przypomnieć powszechnie akceptowaną w judykaturze i nauce prawa wykładnię normy art. 233 § 1 k.p.c., w myśl której skuteczne postawienie zarzutu naruszenia tego przepisu wymaga wykazania sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego lub logiki prezentowanych przez Sąd pierwszej instancji ocen poszczególnych dowodów, względnie nieuzasadnione pominięcie przez tenże Sąd istotnych fragmentów materiału procesowego. Tylko niezachowanie podstawowych standardów oceny dowodów może być przeciwstawione ustawowemu uprawnieniu Sądu do dokonania swobodnej oceny materiału dowodowego na podstawie art. 233 §1 k.p.c.. Przyjmuje się przy tym, że nawet gdyby z określonego

dowodu można było wyciągnąć wnioski odmienne niż przedstawione przez Sąd, nie dochodzi do naruszenia tego przepisu, gdy rozumowanie Sądu nie jest obarczone wspomnianymi uchybieniami. W szczególności dokonanie oceny dowodów niezgodnie z intencją skarżącego nie dyskredytuje stanowiska Sądu. Zatem uzasadnienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga nie tyle przedstawienia przez skarżącego własnej oceny materiału dowodowego, lecz przede wszystkim wykazania w których miejscach ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji popada w sprzeczności z normatywnym (przewidzianym w art. 233 §1 k.p.c.) wzorcem oceny dowodów. W niniejszej sprawie wywodu takiego nie przeprowadzono, poprzestając z jednej strony na dokładnym powtórzeniu zarzutu wyrażonego już w sprzeciwie od nakazu zapłaty co do wygaśnięcia umowy stron po nieuzyskaniu dotacji w pierwszej procedurze konkursowej, który to zarzut stał się przedmiotem wnikliwej analizy Sądu Rejonowego, po drugie, gołosłownej jedynie krytyce dokonanej przez Sąd oceny dowodów.

Skarżący nie przedstawił żadnej analizy wnioskowania Sądu Rejonowego w płaszczyźnie zarzucanej niezgodności z zasadami logiki, nie wskazała, w którym miejscu ocena ta jest sprzeczna z paradygmatem wynikającym z art. 233 § 1 k.p.c., a jedynie lakonicznie podnosił, że ocena ta jest swobodna. Zabrakło w apelacji jakichkolwiek konkretnych zarzutów pod adresem opinii biegłego czy oceny tego dowodu dokonanej przez Sąd. Co więcej, pełnomocnik powoda, który stanowiąc się przeciw na rozprawę, na którą biegły został wezwany w celu przesłuchania, oświadczył, że nie ma żadnych pytań do biegłego.

Niezależnie od powyższego, argumentacja przedstawiona w apelacji jest nietrafna. Biegły uznał, że uzasadniony czas najmu pojazdu wynosi 17 dni i obejmuje min. 2 dni na kwalifikację uszkodzeń. Sam zatem zasadny okres naprawy wynosił 15 dni. Powód wywodził, że do okresu tego, należy doliczyć 6 dni które wystąpiły pomiędzy 10.02 a 16.02.2012 r., z których pozwana uznała całość, a biegły jedynie dwa dni. Spór zatem dotyczył najmu pojazdu zastępczego za okres 4 dni.

Stanowisko powoda jest jednak nietrafne. W szczególności nie można zgodzić się z powodem, że pozwana uznała roszczenie w takim kształcie, jak powód przedstawia to w apelacji. M. pozwana wskazała w sprzeciwie, że za uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego uznała min. okres od wystąpienia szkody (10.02.2012 r.) do dnia jej zgłoszenia (16.02.2012 r.), przy czym - czego nie dostrzega skarżący, nie podnosiła w sprzeciwie na co jej zdaniem okres ten powinien być przeznaczony. Nie jest zatem tak, iż pozwana przyznała, że okres od 10.02.2012 r. do 16.02.2012 r. powinien być przeznaczony na kwalifikację uszkodzeń (gdyż w takiej sytuacji należałoby faktycznie mówić o przyznaniu tej okoliczności faktycznej). Pozwana w ogóle nie wskazała, dlaczego uznała ten okres za uzasadniony czas najmu pojazdu, nie można zatem jej w tym zakresie przypisywać woli uznania aż 6 dni na kwalifikację uszkodzeń.

Z materiału dowodowego zebranego w aktach sprawy wynika co prawda, że w dniu 10 lutego 2012 roku pojazd został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji w celu przeprowadzenia dodatkowego badania technicznego (k. 9), jednak tego samego dnia pojazd został przekazany do zakładu (...), co zostało stwierdzone protokołem (k. 10). Zatem już od dnia 10.02.2012 roku powód mógł przystąpić do dokonywania kwalifikacji uszkodzeń czy zamawiania części. Nie było żadnych uzasadnionych powodów, dla których w okresie od dnia 10.02.2012 r. do dnia 16.06.2012 r. powód nie wykonał żadnych czynności w odniesieniu do naprawianego pojazdu. Pozwana byłaby zatem zobligowana do zapłaty za czas najmu, który nie był uzasadniony, gdyż w tym okresie nie podejmowano wobec pojazdu żadnych czynności, i co oczywiste, o ten czas wydłużył się okres, w którym poszkodowany nie mógł korzystać z własnego samochodu. Brak jest jakichkolwiek dowodów w sprawie, iż powód oczekiwał na dokonanie oględzin przez pozwaną.

Zwłoka poszkodowanego w powiadomieniu ubezpieczyciela o szkodzie, nie może obciążać pozwanej, zwłaszcza w sytuacji, gdy przyczyny takiej zwłoki nie zostały w żaden sposób uzasadnione czy uwiarygodnione.

Należy przy tym zauważyć, że dokonanie kwalifikacji uszkodzeń czy zamawianie części nie kolidowało z czynnościami pozwanej, która po zgłoszeniu szkody również dokonywała oględzin pojazdu.

Ponadto skarżący nie dostrzega, że przyjęty przez Sąd Rejonowy 17 dniowy czas naprawy obejmuje następujące po sobie cztery dni świąteczne, oraz 2 dni niezbędne na kwalifikacje uszkodzeń, 3 dni na realizację zamówienia części, 4 dni na wykonanie naprawy blacharskiej, 2 dni na prace lakiernicze i 1 dzień na wysuszenie powłoki.

Trafnie Sąd Rejonowy wskazał w motywach zaskarżonego wyroku, iż poszkodowany ma obowiązek podejmować wszelkie czynności niezbędne do minimalizacji szkody, zaś zakład ubezpieczeń ma obowiązek pokrywać jedynie koszty pozostające w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałą szkodą. Pełna kompensacja nie obejmuje zatem wszystkich kosztów poniesionych przez poszkodowanego za najem pojazdu zastępczego, a jedynie pokrywa koszty za okres niezbędny i konieczny do wykonania naprawy.

Skarżący nie przytoczył żadnej argumentacji, które mogłaby podważyć prawidłowe rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego.

Biorąc powyższe pod uwagę na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację jako niezasadną.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Powód przegrał w całości postępowanie apelacyjne, jest zatem zobowiązany zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty tego postępowania, na które składa się wynagrodzenie reprezentującego pozwaną adwokata w kwocie 90 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt 2 w zw. z § 13 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 poz. 461 ze zm.).